

Redactor: Raluca Popescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Radu Dobreci, Carmen Petrescu

Lucrare executată la Tipo Lidana – Suceava

YŌKO OGAWA
HOTERU AIRISU

Copyright © 1996 by Yōko Ogawa
First published in Japan in 2003 by Gakken Co., Ltd., Tokyo
Romanian translation rights arranged with Yōko Ogawa through Japan
Foreign-Rights Centre / Simona Kessler International Copyright Agency.
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2014, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OGAWA, YŌKO
Hotel Iris / Yōko Ogawa; trad: Iuliana Oprina. – București:
Humanitas Fiction, 2014
ISBN 978-973-689-676-7
I. Oprina, Iuliana (trad.)
821.521-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021 311 23 30

Capitolul 1

Prima dată când bărbatul acela a venit la Hotelul Iris a fost cu puțin înainte de începerea sezonului estival. Ploua fără conținere încă din zori, iar pe seară ploaia se întetșise. Marea fremăta, înecată în cenușiu. Rafalele răbufneau înăuntru ori de câte ori vreun client deschidea ușa, iar covorul de la intrare era jilav. Neoanele de la firmele magazinelor din preajmă erau toate stinse și pe stradă nu se zărea nici țipenie de om. Când trecea câte o mașină, stropii de ploaie se vedeau în lumina farurilor.

Mă pregăteam să închid casa de marcat și să sting luminile în hol, ca să mă retrag, când am auzit deodată o bufnitură, ca și cum ceva greu s-ar fi izbit de podea, urmată imediat de țipătul unei femei.

Țipătul a continuat să răsună la nesfârșit, atât de prelung, încât am început să mă întreb dacă nu cumva râdea.

— Pervers nenorocit!

O femeie a țâșnit din camera 202.

— Moș scârbos ce ești!

Femeia s-a împiedicat în marginea covorului și s-a prăvălit pe palier, dar a continuat să arunce un potop de înjurături în direcția camerei.

— Îți bați joc de oameni! Tu nici n-ar trebui să te atingi de femei! Escrocule ce ești! Împuștile! Impotentule!

Era o prostituată. Măcar de atâta lucru mi-am dat și eu seama. Nu era neapărat tânără. Părul i se lipise de gâtul ridat și rujul lucios i se întinsese până pe obraz. Rimelul îi cursese de la transpirație și lacrimi și i se adunase la coada ochilor. Sânul stâng îi ieșise cu totul din bluza descheiată, iar de sub fusta scurtă i se vedeau pulpele trandafirii, încinse. Ici și colo, pielea ei păstra urmele unor mâini care o atinseseră. În picioare mai avea un singur pantof ieftin de vinilin cu toc.

Chiar în clipa în care femeia a tăcut, din cameră a zburat o pernă care a lovit-o drept în față. Țipetele au început din nou. Perna aterizată pe palier era mânjită de ruj.

Atrași de gălăgie, ceilalți clienți au început să iasă pe hol, îmbrăcați în pijamale. A apărut și mama din spate.

— Idiotule! Cine crezi tu că se uită la tine? Tu du-te la o mătă sălbatică să te rezolve! Că asta ți s-ar potrive!

Țipetele femeii, răgușite și întretăiate de lacrimi, s-au stins într-un amestec de suspine, salivă și tuse.

Din încăpere au continuat să zboare fără milă un umeras, un sutien mototolit, celălalt pantof cu toc și

poșeta. Poșeta s-a deschis și tot conținutul i s-a împrăștiat pe jos. Femeia a dat să fugă pe scări, dar, din cauza agitației sau poate a unei glezne scrântite, nu reușea să se țină pe picioare.

— Ce e cu gălăgia asta? Potoliți-vă!

— Faceți liniște! Nu se poate dormi!

Ceilalți clienți au început să protesteze în cor, creând și mai multă larmă. Doar în spatele ușii cu numărul 202 era o tăcere deplină.

De unde mă aflam eu, bărbatul nu se vedea. Încă nu suflase nici un cuvânt. Doar direcția în care femeia privea cu furie și obiectele care veneau zburând dintr-acolo îi trădau prezența. Femeia continua să se tânguiască spre gaura aceea de tăcere.

— Să știți că deranjați, zise mama. Dacă vreți să vă certați, vă rog să ieșiți afară.

— Știu, nu mai e nevoie să-mi spui! Măcar imediat și nu mai calc pe-aici niciodată! urlă femeia, de data aceasta către mama.

— Nu vreau probleme cu poliția, dar va trebui să mă despăgubiți. Păi, ce mai e și asta? Haideți, vă rog frumos pe toți să vă liniștiți și să mergeți la culcare. Îmi cer scuze pentru tot deranjul. Tu, ascultă, mi-ai provocat pagube! N-ajunge doar să achiți camera.

Urcând scările, mama a trecut pe lângă femeia care își adunase lucrurile la loc în geantă și acum cobora în goană fără să-și fi încheiat măcar nasturii de la bluză. Sânul dezvelit îi sălta, iar un client a fluierat.

— Hei, tu! N-ai de gând să plătești? Vrei să profiți de vânzoleală și să te furișezi?

Prima grijă a mamei erau banii. Femeia a deschis ușa de la intrare fără să se sinchisească. În acel moment s-a auzit o voce.

— Taci, târfă!

Vocea bărbatului a săgetat drept printre noi. Zarva a încetat. Era o voce puternică și pătrunzătoare, dar în ea nu se simțea iritare sau furie. Din contră, avea o notă discretă. Îți dădea iluzia că un violoncel sau un corn cântase preț de o clipă.

M-am întors și l-am văzut pe palier. Era trecut de vârsta mijlocie, poate chiar în pragul bătrâneții. Purta o cămașă albă călcată, pantaloni maro închis și ținea în mână un sacou din același material. În contrast cu femeia atât de răvășită, el nu era transpirat și nici nu răsufla agitat. Nu părea nici stânjenit. Doar câteva şuvițe de păr îi cădeau în dezordine pe frunte.

M-am gândit atunci că nu mai auzisem niciodată un ordin rostit cu un glas atât de frumos. Era calm, impozant, ferm. Până și cuvântul „târfă” sunase fermecător.

„Taci, târfă!” i-am repetat eu cuvintele în sinea mea. Însă bărbatul nu a mai spus nimic.

Deși nu avea cum să ajungă până la el, femeia a scuipat în direcția lui și a ieșit din hotel. Saliva a aterizat pe covor.

— Atunci va trebui să achiți tu tot, a tăbărât mama pe el. Și o să-mi dai în plus pentru deranj și curățenie, ca să fim chit. Iar altă dată să nu mai calci pe aici! Eu nu primesc clienți care provoacă scandal. Ai priceput?

Ceilalți mușterii au început să se îndrepte agale către camerele lor. Bărbatul a coborât scările trăgându-și sacoul pe el, fără să ridice privirea. A scos două bancnote din buzunarul de la pantaloni și le-a aruncat pe teigheaua de la recepție. Arătau jalnic, mototolite. Le-am luat și le-am netezit cu grijă, apăsându-le cu palma.

Mi s-a părut că simt vag în ele căldura trupului său. Bărbatul a ieșit în ploaie și s-a îndepărtat fără să-mi arunce vreo privire.

Întotdeauna m-am întrebat cine și de ce alesese pentru Hotelul Iris un nume atât de straniu. Toate celelalte hoteluri din zonă aveau nume legate de mare. Doar al nostru se numea Iris.

— Se referă la stânjel, care e o floare foarte frumoasă, nu? Face trimitere și la zeița curcubeului din mitologia greacă. Elegant, nu ți se pare?

Așa îmi explicase bunicul mândru, când eram mică.

Însă în grădina hotelului nu aveam stânjenei. Nici trandafiri, panseluțe sau narcise. Aveam doar un corn lăsat să crească în voie, un arbore zelkova și în rest numai buruieni.

Singurul punct de atracție îl reprezenta o mică fântână arteziană din cărămidă, secată cu mult timp în urmă. În mijlocul ei se afla o statueta de ipsos, acoperită cu găinaț, înfățișând un băiețel cărlionțat, îmbrăcat în frac, care cânta la harpă cu capul înclinat gânditor într-o parte. Nu avea buze și pleoape, lucru care îi dădea un aer foarte trist.

Oare de unde știa bunicul meu de zeiță? Noi nici măcar nu aveam o bibliotecă în casă, darămite cărți de mitologie greacă.

Am încercat să mi-o imaginez pe zeița curcubeului – ceafă delicată, sâni generoși, ochi privind în depărtare, straie diafane, pictate în cele șapte culori. Cu un singur fâlfâit al veșmântului său, putea să vrăjească întreaga lume.

Dacă zeița curcubeului ar fi poposit la noi, în orice ungher al hotelului, băiatul din fântână n-ar mai fi cântat la harpă cu atâta tristețe, mă gândeam eu.

Agățată de acoperiș era o firmă pe care scria „HOTEL IRIS“. Litera R se desprinsese și stătea înclinată către dreapta. Arăta caraghios, cumva împiedicată, dar în același timp și cufundată în gânduri negre. Însă nimeni nu se sinchisea s-o îndrepte.

Bunicul a murit cu doi ani în urmă. A făcut cancer la pancreas sau la bilă, undeva prin burtă, cancer care i s-a răspândit în oase, plămâni și creier, încât până la urmă n-a mai contat de unde pornise. S-a stins în patul lui, după șase luni de suferință.

Noi locuiam în cele trei cămăruțe întunecoase din spatele recepției. Când m-am născut eu, eram cinci cu toții. Prima care s-a dus dintre noi a fost bunica, dar eu eram bebeluș și nu-mi amintesc nimic. Se pare că a murit de inimă. A urmat tata. De data aceasta aveam opt ani și îmi amintesc foarte bine. Știu tot, până la cel mai mic detaliu.

Apoi a venit rândul bunicului. El dormea într-un pat adus dintr-una din camerele de oaspeți, care avea

arcurile rupte și nu se mai putea folosi. Când se întorcea de pe o parte pe alta, se auzea de parcă ar fi strivit o broască.

Imediat cum veneam de la școală, mama mă pune să sterilizez tubul înfipț în partea lui dreaptă și să golesc lichidul colectat în punga de la capătul lui. Îmi era groază să ating tubul acela. Aveam senzația că, dacă îl loveam câtuși de puțin, s-ar fi desfăcut cu totul și prin gaura aia i s-ar fi vărsat afară toate măruntaiele. Lichidul era de un galben superb, care mă făcea să mă minunez cum de exista ceva atât de frumos colorat ascuns în corpul uman. Îl deșertam în fântâna din curte, motiv pentru care băiatul cu harpa avea mereu degetele de la picioare ude.

Bunicul era în chinuri toată ziua. Cel mai rău se simțea chiar înainte de revărsatul zorilor. Gemetele lui, amestecate cu orăcăitul saltelei, colcăiau neîncetat prin adâncurile întunericului. Țineam două rânduri de storuri trase peste geam, dar uneori clienții tot se mai plângeau de zgomotele neplăcute.

— Ne cerem scuze, sunt niște pisici în călduri care se adună în curte, noapte de noapte, le răspundea mama mioros, bătând în tejghea cu capacul de la pix.

Hotelul nu s-a închis nici în ziua în care a murit bunicul. Nefiind sezon, de obicei era pustiu, dar tocmai atunci ne pomeniserăm cu un cor de femei, aflate în excursie. În pauzele dintre rugăciunile preotului, se auzea *Edelweiss*, *When It's Lamp Lighting Time in the Valley* sau *Lorelei*. Preotul și-a văzut de slujbă cu ochii plecați în pământ, prefăcându-se că nu bagă de

seamă. La un moment dat, patroana magazinului cu produse de import, o prietenă de pahar a bunicului, a slobozit un suspin și chiar atunci o voce de soprană s-a înălțat deodată, parcă armonizându-se cu ea. Glasurile femeilor răsunau de peste tot, din baie, din sala de mese, din balcoane, revărsând cântece peste trupul neînsuflețit. Zeița curcubeului n-a binevoit să-și fluture straietele în șapte culori pentru bunicul nici până în ultima clipă.

L-am revăzut pe bărbatul acela la două săptămâni după incident. Era o după-amiază de duminică, iar mama mă trimisese în oraș după niște cumpărături. Era senin și atât de cald, încât începusem să transpir. La malul mării se zăreau câțiva tineri în costume de baie, nerăbdători să facă plajă. Marea era la reflux, iar șirul de stânci care ducea până la zidurile de apărare ale castelului erau dezvelite în întregime. Pe la pontonul pentru vapoarele de agrement și pe terasele restaurantelor începeau să apară turiștii. Apa mării părea încă rece, dar în felul în care lumina strălucea pe zidurile ude și în freamătul orașului se ghicea apropierea verii.

Orașul nostru învia doar pe parcursul celor trei luni de vară. În rest, stătea încremenit ca o fosilă. Odată cu venirea verii, marea liniștită învăluia orașul, iar plaja care se întindea de la răsărit la apus sclipea auriu. Zidurile părginite ale castelului, care se iveau din apă doar la reflux, și dealurile verzi, care se întindeau până la baza promontoriului, dădeau țărnelui

un farmec aparte. Străzile erau înțesate de oameni veniți în vacanță. Umbrelele de soare se deschideau, dușurile porneau, dopurile de la sticlele de șampanie zburau, artificii umpleau văzduhul. Restaurantele, barurile, hotelurile, vapoarele de agrement, magazinele de suveniruri, debarcaderul și chiar și Hotelul Iris, toate se găteau vesel, fiecare în felul său. Deși, în cazul hotelului nostru, doar se ridicau copertinele de pe terasă, se aprindeau mai multe lumini în hol și se agăța în perete lista de prețuri pentru sezonul estival.

Anotimpul amorțit venea pe nepusă masă. Direcția vântului se schimba, iar valurile căpătau alte forme. Oamenii plecau cu toții în depărtări neștiute de mine. Ambalajele de înghețată, care până mai ieri străluceau la marginea drumului, peste noapte ajungeau una cu asfaltul.

L-am văzut din profil și l-am recunoscut imediat. Eram la magazinul universal și cumpăram praf de dinți. În noaptea aceea nu-i cercetasem chipul pe îndelete, dar, așa cum stătea sub lumina palidă a neoanelor din magazin, am recunoscut ceva familiar în silueta și în mâinile lui. Bărbatul își alegea un săpun de rufe.

A ezitat multă vreme. A luat fiecare sortiment pe rând, inspectând eticheta și prețul. A pus un săpun în coș, dar, după ce a mai citit o dată eticheta cu un aer preocupat, l-a pus înapoi. Se uita doar la săpunurile de rufe. În cele din urmă, l-a ales pe cel mai ieftin.

Nu-mi explic nici eu ce m-a făcut să-l urmăresc. Nu a fost din pricina celor întâmplate la hotel.

Pur și simplu, vorbele lui încă îmi mai stăruiau în urechi. Tonul acela poruncitor mă trăgea către el.

După magazinul universal, bărbatul a intrat în farmacie. A înmănat o hârtie care părea să fie o rețetă și a primit două plicuri cu medicamente. Le-a pus în buzunarul de la sacou, apoi s-a îndreptat către papetărie, două uși mai încolo. Eu am rămas pe trotuar, sprijinită de un stâlp de iluminat, și m-am uitat pe geam. A stat mult de vorbă cu proprietarul, din câte îmi dădeam eu seama cerând să i se repare un stilou. Desfăcuse stiloul în bucățele și arăta către fiecare în parte, plângându-se de ceva. Proprietarul era vădit încurcat, dar bărbatul vorbea mai departe fără să se sinchisească. Aș fi vrut să-i aud vocea, dar nu răzbătea până la mine. În cele din urmă, l-am văzut pe proprietar încuviințând fără tragere de inimă.

După aceea a luat-o pe drumul de faleză, către est. Deși era cald, bărbatul purta costum și cravată și pășea repede, cu spatele drept, privind doar în față. În mâna stângă ținea punga de plastic cu săpunul de rufo. Buzunarul de la sacou îi stătea umflat de la plicurile cu medicamente. Din când în când, punga cu săpunul lovea câte un trecător, dar nimeni nu se întorcea către el. Eu eram singura care îl privea. Gândul acesta m-a făcut să mă las tot mai acaparată de straniul meu joc.

Un băiat cam de-o vârstă cu mine cânta la acordeon în fața ceasului de flori din piață. Cântecul suna firav și trist, poate din cauza instrumentului vechi sau a nepriceperii lui.

Bărbatul s-a oprit și a ascultat o vreme. Toată lumea trecea mai departe, aruncându-i doar o privire

fugară. Eu m-am oprit ceva mai departe. Nimeni nu aplauda, nimeni nu-i cerea să cânte ceva anume. Bărbatul stătea învăluit în sunetul acordeonului, iar băiatul cânta mai departe. În spatele lui, limbile ceasului de flori se mișcau alene.

Bărbatul a aruncat o monedă în cutia de la acordeon. Banul a aterizat cu un clinchet ușor. Băiatul a făcut o plecăciune, dar el i-a întors spatele fără să-și schimbe expresia feței și a plecat mai departe. Chipul băiatului mi-a părut că seamănă cu cel al statuetei de la fântâna din grădină.

Cât mai aveam de gând să mă țin după el? Dintre cumpărăturile pe care trebuia să le fac luasem doar praf de dinți. Am început să mă neliniștesc. Mama avea să mă certe că m-am lălit tocmai la ora când sosesc clienții. Dar nu reușeam să-mi desprind privirea de la spatele lui.

Bărbatul a intrat în sala de așteptare pentru vapoarele de agrement. Acum voia să se plimbe? Sala era plină de cupluri și de familii cu copii. Vaporul se ducea în larg, dădea un ocol în jurul insuliței F., făcea o oprire acolo, apoi se întorcea o jumătate de oră mai târziu. Mai erau douăzeci și cinci de minute până la următoarea cursă.

— Domnișoară, de ce mă urmăriți? i-am auzit vocea deodată.

La început nici nu mi-am dat seama că vorbea cu mine. Înăuntru era gălăgie și mă și luase prin surprindere. Abia puțin mai târziu am înțeles că vocea care se răstise „Taci, târfă!” mi se adresa mie.